

Arrest

nr. 324 622 van 4 april 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COPINSCHI
Berckmansstraat 93
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. COPINSCHI verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger van gemengde origine te zijn. U heeft onder meer Letse, Poolse en Oekraïense roots. U bent geboren op (...) 1969 in de Kazachse stad Kzyl-Orda, maar woonde de laatste 2 decennia in Rusland, waarvan de laatste maanden in Mariel, Joskar-Ola, waar u als beambte in een postkantoor werkte.

U verliet de Russische Federatie vanwege problemen omwille van uw politieke overtuiging en activiteiten. U was reeds bijna twee decennia een tegenstander van het Russische regime en president Poetin en deelde uw politieke mening met medeburgers. Na de start van de oorlog in Oekraïne voelde u zich echter genoodzaakt om ook actie te ondernemen. Op 27 februari 2022 nodigde een vaste klant, genaamd E. (...), met wie u eerder al politieke thema's had besproken, u uit om een besloten vergadering bij te wonen waarop de situatie betreffende de invasie in Oekraïne met andere burgers besproken zou worden. U ging in op dit

voorstel en woonde uiteindelijk een tiental dergelijke bijeenkomsten bij. Op 12 maart 2022 hielden u en andere burgers een protestactie tegen de oorlog in Oekraïne voor het gebouw van de administratie van Mariel. Na een tiental minuten werd de actie opgebroken door de politie omdat de betoging niet geautoriseerd was en werden jullie meegenomen naar de politieafdeling van Sovetskaya. Daar werden jullie gegevens geregistreerd en werden jullie gedurende een vijftal uur vastgehouden. Jullie werden ondervraagd en mochten beschikken nadat jullie een document ondertekenden waarin jullie beloofden geen ongeautoriseerde acties meer te ondernemen. Korte tijd later werd er verrader en fascist op uw deur geschreven. Op 19 maart 2022 hielden jullie een nieuwe protestactie voor het gebouw van de administratie van Mariel. Niettemin jullie voor deze protestactie wel toestemming hadden verkregen, werd ook deze actie na een tiental minuten door de politie opgebroken. Jullie werden opnieuw meegenomen naar de politieafdeling van Sovetskaya en gedurende een vijftal uur vastgehouden. Ditmaal werd u tijdens uw vasthouding niet enkel ondervraagd, maar werd u ook verkracht door een van de dienstdoende agenten. Er werden tevens foto's genomen van de feiten. De betrokken agenten dreigden ermee de beelden op internet te plaatsen. Ze zeiden ook dat er tegen u en de andere demonstranten een strafzaak was gestart wegens deelname aan een niet-geautoriseerde meeting. Enkele dagen na jullie vrijlating vernam u van E. (...) dat een van de andere demonstranten ondertussen gearresteerd was nadat er drugs bij hem thuis waren gevonden. Het betrof echter een gefabriceerde zaak. Op 23 maart 2022 werd u nog een tweede maal aangerand door de politieagent die u tijdens uw vasthouding verkrachtte. Dit gebeurde onderweg van uw werk naar huis. Hij duwde u in een auto en viel u aan. Hij dreigde er tevens opnieuw mee u valselijk te laten veroordelen omwille van drugsbezit en hield u ook daarna nog in het oog. In diezelfde periode werd u onderweg van het werk naar huis op straat ook aangevallen door leden van de politieke partij Verenigd Rusland. Zij scholden u uit, sloegen en schopten u. U had ook daarna het gevoel dat u altijd in de gaten gehouden werd. Omwille hiervan besloot u samen met uw dochter midden mei in het geniep te verhuizen naar een ander appartement. U startte ook met het regelen van uw uitreis. E. (...) had u al eerder aangeraden om het land te verlaten. Na uw tweede aanranding besloot u ook daadwerkelijk om te vertrekken.

U verliet de Russische Federatie uiteindelijk op 17 juni 2022. U reisde met de trein naar Minsk (Belarus) en van daaruit met de bus naar Italië, waar u probeerde een verzoek om internationale bescherming aanhangig te maken. U slaagde hier echter niet in. Daarom reisde u na anderhalve maand door naar België, waar u aankwam op 6 of 7 augustus 2022. Op 19 augustus 2022 vroeg u vervolgens om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten. In de loop van 2023 werd uw broer omwille van u gedwongen dienst te doen in het Russische leger. Uw dochter kreeg in het voorjaar van 2024 dan weer bezoek van onbekende mannen die vermoedelijk naar u op zoek waren.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw geboorteakte, binnenlands en internationaal Russisch paspoort, foto's van uw werkboekje, een getuigenis uit België en een foto van uw vast contract in België neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de beschikbare objectieve informatie (zie The Russian Federation – Political dissent and opposition beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/russian-federation-political-dissent-and-opposition>, EUAA COI Query - Major developments in the Russian Federation in relation to political opposition and military service beschikbaar op <https://www.ecoi.net/en/document/2087301.html> en Algemeen ambtsbericht Russische Federatie beschikbaar op <https://www.ecoi.net/en/file/local/2090411/Algemeen%20ambtsbericht%20Russische%20Federatie%202023%20maart.pdf>) blijkt dat het Russische politieke bestel repressief van aard is en de ruimte voor oppositie en de expressie van kritische geluiden beperkt. Sinds de aanvang van de speciale militaire operatie in Oekraïne in februari 2022 werden de vrijheid van meningsuiting en vrijheid van vereniging en vergadering nog verder ingeperkt om kritiek op de oorlog terug te dringen. Hiertoe werd niet enkel gebruik gemaakt van reeds bestaande wetgeving, zoals de anti-extremismewetgeving, de Wet op buitenlandse agenten en de Wet op ongewenste organisaties, maar werd tevens nieuwe wetgeving ingevoerd, waaronder wetgeving die het in diskrediet brengen van het Russische leger en staatsinstellingen strafbaar stelt. Desalniettemin geeft niet elke kritische uiting aanleiding tot vervolging door de Russische autoriteiten. In hoeverre (vermeende) politieke opposanten/critici van het huidige regime omwille van hun (vermeende) politieke overtuigingen en/of activiteiten blootstaan aan (pogingen tot) druk en intimidatie, gerechtelijke vervolging en/of geweld vanwege de autoriteiten en/of derden en in hoeverre deze, desgevallend, beschouwd kunnen worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dient dan ook individueel beoordeeld te worden. Hierbij dient onder meer rekening gehouden te worden met het profiel van de verzoeker, de aard, frequentie en draagwijdte van de activiteiten van de verzoeker, eventuele eerdere problemen met de Russische autoriteiten en eventuele risico verhogende factoren.

U slaagde er niet in aan te tonen dat er in uw concrete geval bij terugkeer naar de Russische Federatie sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

U slaagde er immers niet in uw vluchtrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst kan er geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen politieke overtuiging. U verklaarde reeds 15 tot 20 jaar een negatieve houding te hebben ten aanzien van het Russische regime en president Poetin (CGVS 2, p. 5). U heeft, in tegenstelling tot wat u verklaarde (CGVS 2, p. 11-12), op uw verschillende sociale mediaprofielen echter posts en video's gedeeld en geliket die het Russische regime en president Poetin ondersteunen. U volgt ook pagina's die zich duidelijk uitspreken voor het Russische regime en president Poetin (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). U verklaarde ook een uiterst negatieve mening te hebben ten aanzien van de Tsjetsjeense president Kadyrov, die mensen niet normaal laat leven (CGVS 2, p. 12). Ook over hem is er content op uw sociale media terug te vinden die geenszins de door u verklaarde afkeer ondersteunt. U kon geen aannemelijke verklaringen bieden voor de discrepanties tussen uw verklaringen en uw gedrag op sociale media. Na confrontatie met verschillende van uw activiteiten op sociale media opperde u dat uw account gehackt moet zijn geweest (CGVS 2, p. 21), u het misschien uit angst gedaan had (CGVS 2, p. 22), sommige beelden grappig of sarcastisch bedoeld zijn (CGVS 2, p. 22, 24) en u soms het idee had dat president Poetin misschien niet weet wat er in het land gebeurt (CGVS 2, p. 23). Na ontvangst van de notities van het persoonlijk onderhoud argumenteerde u door middel van 2 mails d.d. 25 en 27 maart 2024 dat de Russische autoriteiten eisen dat mensen foto's met een politiek karakter reposten en op hun pagina zetten. Als men weigert, dreigt er ontslag. U wilde dit niet doen, maar regelmatige politieke activiteiten op Onoklassniki en Vkontakte werden van u geëist. U kreeg te horen dat u ontslagen zou worden en geen baan zou vinden indien u niet gehoorzaamde. Het plaatsen van foto's op internet was bijgevolg niet uw persoonlijke beslissing, maar een bevel waar u moest aan voldoen. De FSB doet ook een antecedentenonderzoek bij iedereen die wordt aangenomen. Als je wordt aangenomen, ga je door een controledienst waar ze al jouw sociale netwerken vinden, je dossier bestuderen en eisen dat je politiek actief bent. Alle staatsorganisaties hebben een dergelijk regime en u heeft steeds voor dergelijke organisaties gewerkt. U was echter vergeten dat zulke dingen gebeurd omdat het al lang geleden was en u het automatisch deed nadat dit van u werd geëist. Deze argumentatie is echter niet afdoende. Vooreerst is dit slechts een post factum verklaring. Toen u met deze discrepanties werd geconfronteerd tijdens uw persoonlijk onderhoud, repte u immers met geen woord over het zogenaamde gedwongen karakter van uw politiek getinte activiteiten op sociale media. Dat u vergeten zou zijn dat u dit onder dwang hebt gedaan omdat het al lang geleden was en u het automatisch deed omdat het van u geëist werd, overtuigt evenmin. Temeer omdat u zelf stelde dat u het voor u erg onaangenaam was om het te doen en u geen politieke foto's op internet wilde zetten. U deed het slechts omdat u te horen kreeg dat u anders ontslagen zou worden (zie mail d.d. 25/3/2024). Bovendien betrof het geen eenmalige actie, maar deed u het meermaals in de loop der jaren en meer frequent na het uitbreken van de oorlog in Oekraïne. Andere gebeurtenissen uit diezelfde periode (2022) kon u zich trouwens probleemloos herinneren. Uw verklaring als zou u onder dwang inhoud ter ondersteuning van het Russische regime hebben gepost omdat dit door de autoriteiten, voor wie u was tewerkgesteld, gemonitord werd, valt voorts evenmin te rijmen met uw eerdere verklaringen dat u op sociale media af en toe zaken likete of deelde waarin onregelmatigheden van de machthebbers aan de kaak gesteld werden (CGVS 2, p. 11), wat in de door u geschetste omstandigheden des te meer een risico inhield. Daarenboven kan niet ingezien worden waarom u na het uitbreken van de oorlog in Oekraïne op sociale media in toenemende mate content plaatste en likete ter ondersteuning van het Russische regime, terwijl u in persoon publiekelijk net uw afkeer voor de oorlog uitte, onder meer door deelname aan twee publieke protestacties. Aangezien u reeds in maart 2022 besliste om het land te verlaten (CGVS 1, p. 16, 21 – CGVS 2, p. 15-16, 17), kan evenmin ingezien worden waarom u in de maanden daarop nog steeds tegen uw persoonlijke opvattingen in dergelijke content zou delen en liken om uw tewerkstelling te vrijwaren.

Daarnaast waren uw verklaringen aangaande uw beweegredenen voor uw politieke activiteiten eveneens weinig overtuigend. U was al 15 tot 20 jaar een tegenstander van het Russische regime, maar was geen lid van of had geen activiteiten voor een oppositiepartij en heeft voor maart 2022 nooit eerder deelgenomen aan een protestactie (CGVS 2, p. 5-6). Het conflict tussen Rusland en Oekraïne begon reeds toen Oekraïne geld moest betalen aan de Russische Federatie voor gas, waarmee u verwees naar het gasdispuut tussen Rusland en Oekraïne in 2009 (zie info toegevoegd aan het administratieve dossier) en reeds toen was u hiertegen (CGVS 1, p. 9). U was sindsdien altijd al ongerust over de situatie in Oekraïne (CGVS 2, p. 6). Desalniettemin wachtte u nog tot 2022 om deel te nemen aan manifestaties. U had in 2014 wel contact met leden van een groepering genaamd Sparta, maar zij wilden de Russische Federatie zuiveren van alle moslims en daar ging u niet mee akkoord. Bijgevolg stopte u uw contacten met deze groepering (CGVS 2, p. 6-7). Uw verklaring waarom u na het uitbreken van de oorlog in Oekraïne dan plots wel besloot aan demonstraties deel te nemen, is weinig doorleefd. U argumenteerde dat jullie toen allemaal verstonden dat het geen militaire operatie was, maar een oorlog. Eerder dachten jullie nog dat alles zou gaan liggen, maar ditmaal beseften jullie dat het wel degelijk oorlog was (CGVS 2, p. 6). Concreet besloot u aan de demonstraties deel te nemen omdat u uw stem wilde uitbrengen om een positieve verandering te brengen. Iedereen vindt de oorlog een misverstand en 90 procent van de Russen is familiaal verwant met Oekraïne (CGVS 2, p. 7). U verwees ter zake ook naar uw eigen Oekraïense roots (CGVS 2, p. 6). U nam deel aan de besloten meetings om meer informatie te weten te komen over de situatie in Oekraïne omdat u familie hebt in

Oekraïne (CGVS 2, p. 8) en nam het risico om deel te nemen aan demonstraties omdat u Oekraïens bloed heeft (CGVS 2, p. 6). U slaagde er echter niet in deze drijfveer aannemelijk te maken. Niettemin u Oekraïense roots heeft en als kind vaak in Oekraïne verbleven heeft (CGVS 2, p. 8), heeft u na het overlijden van uw ouders (in respectievelijk 2000 en 2015 (Verklaring DVZ, nr. 13A)) en grootmoeder immers nooit geprobeerd om het contact met uw familie te herstellen. Dat u omwille van uw Oekraïense roots in 2022 dan plots gemotiveerd was om deel te nemen aan politiek getinte bijeenkomsten, is dan ook weinig overtuigend. U argumenteerde wel dat het feit dat u in Oekraïne familie heeft altijd al belangrijk was geweest, maar er niemand meer was aan wie u vragen kon stellen over waar uw familieleden zich bevinden (CGVS 2, p. 9). Indien uw Oekraïense connectie u dusdanig na aan het hart lag dat u omwille hiervan in 2022 plots het risico nam om politieke activiteiten te ontwikkelen, kan er redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat u eerder op zijn minst reeds ernstige pogingen zou hebben gedaan om dit contact te herstellen of eventuele andere familieleden op te sporen. Het feit dat uw dichte familieleden niet meer in leven waren, sluit niet uit dat u via andere kanalen had kunnen proberen het contact met uw familie in Oekraïne te herstellen of uw familieleden aldaar op zijn minst te proberen opsporen. U kon evenmin hard maken waarom u in 2022 plots het risico nam om uw politieke mening publiek te maken door deel te nemen aan manifestaties. U stelde dat u het oorspronkelijk geen risico vond, maar een plicht. Als jullie het niet deden, wie dan wel (CGVS 2, p. 7). Poetin zei bovendien zelf dat jullie niet onverschillig mochten blijven en moedigde jullie aan jullie mening te verkondigen. Daarom dachten jullie dat de oorlog misschien op die manier zou stoppen (CGVS 2, p. 6). Deze verklaring overtuigt niet gelet op de algemene situatie in de Russische Federatie en valt ook maar moeilijk te rijmen met verschillende andere van uw verklaringen. U zei dat u eerder nooit oppositieactiviteiten ontwikkelde onder meer omdat uw moeder u toen ze nog leefde vroeg u niet met dergelijke zaken bezig te houden omdat u dan opgesloten zou worden. U uitte uw persoonlijke politieke mening ook vooral in persoonlijke gesprekken omdat het politiek actief zijn op sociale media erg gevaarlijk is (CGVS 1, p. 7-9, CGVS 2, p. 11). U prees uzelf verder gelukkig dat u nooit had deelgenomen aan de antiregeringsprotesten op het Bolotnayaplein in Moskou ten tijde van Navalny omdat iedereen die toen deelnam, opgesloten werd (CGVS 2, p. 7). Evenmin valt dit te rijmen met uw argumentatie dat u op sociale media inhoud deelde en/of likete die het huidige regime ondersteunde omdat u hiertoe van hogerhand verplicht werd en dit zelfs door de FSB gemonitord werd. Als u dit niet deed, dan dreigde er ontslag en zou u ook geen andere baan kunnen vinden (cfr. supra).

Omwille van bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat u geprobeerd heeft de Belgische asielinstanties doelbewust te misleiden betreffende uw politieke profiel en activiteiten. Niet enkel de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas, maar ook uw algemene geloofwaardigheid komt hierdoor ernstig in het gedrang.

De geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas wordt bovendien nog verder ondermijnd door tal van andere vaststellingen.

Zo zijn de door u ingeroepen vervolgingsfeiten uiterst disproportioneel ten aanzien van uw persoonlijke politieke profiel. Uw politieke profiel was immers uiterst beperkt. Uw politieke activiteiten beperkten zich tot deelname aan 10 discussies in besloten kring en 2 publieke protestacties na het uitbreken van de oorlog in Oekraïne in februari 2022 (CGVS 1, p. 7-9). U was nooit lid van een politieke partij en had ook geen activiteiten voor een politieke partij (Vragenlijst CGVS, nr. 3.3 - CGVS 2, p. 6). Voor de oorlog in Oekraïne had u nooit eerder deelgenomen aan een manifestatie of demonstratie (CGVS 2, p. 6). U deelde slechts uw algemene politieke mening met medeburgers en klanten op het werk en deelde of likete heel occasioneel berichten over onregelmatigheden van de Russische machthebbers op uw sociale media. U probeerde uw persoonlijke politieke mening echter vooral in persoonlijke gesprekken te uiten omdat het politiek actief zijn op sociale media erg gevaarlijk is (CGVS 1, p. 7-9, CGVS 2, p. 11). Bijgevolg was zowel uw zichtbaarheid als uw politieke invloed uiterst beperkt. De vervolgingsfeiten waarvan u verklaarde het slachtoffer te zijn geweest, zijn daarentegen uiterst verregaand. U werd naar eigen zeggen geterroriseerd (CGVS 2, p. 12). U verklaarde tot tweemaal toe te zijn gearresteerd naar aanleiding van uw deelname aan protestacties, eenmaal tijdens een niet-geautoriseerde demonstratie, eenmaal na een demonstratie waarvoor jullie wel degelijk toelating hadden (CGVS 1, p. 18). Tijdens een van deze vasthoudingen werd u verkracht. Deze feiten werden op beeld vastgelegd teneinde later eventueel als drukkingsmiddel te kunnen gebruiken (CGVS 1, p. 10, 19). Na uw tweede vrijlating werd u nog een tweede maal verkracht door de politieagent in kwestie vanwege uw politieke activiteiten en ook daarna hield hij u nog in het oog (CGVS 1, p. 21; CGVS 2, p. 20). U werd ook uitgescholden en fysiek mishandeld door leden van Verenigd Rusland en werd nadien constant door hen in de gaten gehouden. Daarnaast werd er tegen u een strafzaak ingesteld op basis van deelname aan een niet-toegelaten manifestatie en zou u ondertussen ook officieel in opsporing zijn in de Russische Federatie (CGVS 2, p. 12-15). U werd ook op een lijst met landverraders geplaatst, waaraan eerder al de bekende Russische artiesten Galkin en Pugachova werden toegevoegd (CGVS 1, p. 7, 11 - CGVS 2, p. 12). Na uw vertrek werd uw broer omwille van u opgeroepen bij de politie en gedwongen een contract te ondertekenen bij het leger om naar de oorlog te gaan. Hij kreeg een hartaanval, maar werd na ziekenhuisopname opnieuw naar het leger gestuurd (CGVS 1, p. 3, 11, 24-25). Uw dochter werd bezocht door onbekende mannen die op zoek waren naar u (CGVS 2, p. 1). Gelet op de aard en de draagwijdte van uw politieke profiel en activiteiten kan niet worden ingezien waarom de Russische autoriteiten dermate veel tijd en middelen zouden aanwenden om u in dergelijke mate te vervolgen.

De geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas wordt nog verder ondermijnd door verschillende tegenstrijdigheden, ongerijmdheden en omissies en een fundamenteel gebrek aan interesse in uw hoofdte. Zo verklaarde u bij het CGVS dat u tweemaal door dezelfde politieagent werd aangerand (CGVS 1, p. 10, 21). Bij de DVZ maakte u slechts melding van 1 aanranding door een politieagent, meer bepaald tijdens uw tweede aanhouding (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5). U verklaarde bij de DVZ alle redenen voor uw verzoek om internationale bescherming uiteen te hebben gezet (CGVS 1, p. 2). Indien u daadwerkelijk op verschillende momenten tot tweemaal toe door dezelfde persoon zou zijn aangerand, kon redelijkerwijze verwacht worden dat u hiervan ook bij de DVZ melding zou maken, quod non. Temeer omdat deze tweede verkrachting de concrete aanleiding vormde voor uw beslissing om het land te verlaten (CGVS 1, p. 10, 16, 21). Uw verklaringen over het moment waarop deze tweede aanranding plaatsvond, lopen trouwens ook sterk uiteen. Zo stelde u enerzijds dat u een tweede keer door hem werd aangerand 3 dagen voor u van appartement verhuisde. Deze verhuis vond plaats midden mei 2022 (CGVS 1, p. 16). Op een ander moment verklaarde u dan weer dat deze tweede aanranding plaatsvond 2 of 3 dagen na uw tweede aanhouding, die plaatsvond op 19 maart 2022 (CGVS 1, p. 21). Dat u slecht zou zijn met data en dat al sinds uw schooltijd, zoals u tijdens uw persoonlijk onderhoud enkele malen opwierp (CGVS 1, p. 6, 15), volstaat niet om deze discrepanties te verschonen. Het is immers slechts een blote bewering die u met geen enkel medischpsychologisch stuk ondersteunde. Gelet op de impact van deze gebeurtenis, het was de concrete aanleiding voor uw beslissing om het land te verlaten, kon op zijn minst verwacht worden dat u deze gebeurtenis consistent in dezelfde maand zou situeren. Temeer omdat u andere gebeurtenissen, zoals de start van de oorlog in Oekraïne, de vraag van E. (...) om deel te nemen aan een besloten vergadering en uw twee arrestaties wel probleemloos, spontaan en zonder aarzelen in de tijd kon plaatsen (CGVS 1, p. 6, 8, 10).

Na uw eerste aanhouding werd er tegen u en de andere aangehouden demonstranten een officiële strafzaak opgestart wegens deelname aan een niet-toegelaten betoging (CGVS 2, p. 14). Ook hiervan maakte u geen melding bij de Dienst Vreemdelingenzaken noch tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS, niettemin dit een wezenlijk element van uw vluchtrelaas betreft en u reeds werd meegedeeld bij uw tweede aanhouding dat er een strafzaak tegen u was geopend en u dit later nog meermaals te horen kreeg via verschillende bronnen (CGVS 2, p. 15-16). Uw verklaringen omtrent deze strafzaak waren daarenboven uiterst volatiel. Tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS verklaarde u nog spontaan en uitdrukkelijk dat men normaal gezien bij een eerste arrestatie al een rechtszaak begint wanneer men mensen meeneemt, maar er niets werd gedaan. Jullie werden enkel ondervraagd en mochten daarna vertrekken, wat voor u heel vreemd was (CGVS 1, p. 18). U stelde enkel verschillende malen dat men ermee gedreigd had een zaak tegen u te fabriceren door middel van drugs, zowel tijdens uw aanhouding als toen u daarna een tweede maal werd aangerand door dezelfde politieagent, maar maakte nooit melding van het feit dat er reeds een strafzaak tegen u was opgestart. U vertelde wel dat er tegen een andere deelnemer een valse strafzaak was gestart wegens drugsbezit, maar repte met geen woord over het feit dat er ook tegen u reeds sinds maart 2022 een strafzaak liep (CGVS 1, p. 3, 10, 16, 20, 21). Pas wanneer u gevraagd werd of er ondertussen al een strafzaak tegen u was opgestart, verklaarde u te vermoeden en denken van wel (CGVS 1, p. 14). Even later stelde u dan weer dat het geen veronderstelling betrof. De politieagent die u na uw aanhoudingen vervolgde, vertelde u dit persoonlijk en ook bij uw aanhouding op 19 maart werd dit u reeds verteld (CGVS 2, p. 15-16). U had voorts geen idee wat de huidige stand van zaken is aangaande deze strafzaak en liet ook na u hierover te informeren (CGVS 2, p. 14-15). Een dergelijk gebrek aan interesse valt niet te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging. U stelde daarenboven dat u voor deelname aan een niettoegelaten meeting een gevangenisstraf van minstens 5 tot 8 jaar riskeert (CGVS 2, p. 15). Dit strookt echter geenszins met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier. Hieruit blijkt dat de Russische strafwet een herhaaldelijke schending van de procedure voor het organiseren of houden van een vergadering, bijeenkomst, demonstratie, mars of piket slechts strafbaar stelt met een gevangenisstraf van maximum 5 jaar. Daarenboven kan een dergelijke overtreding pas strafrechtelijk als dusdanig worden erkend wanneer de persoon in kwestie artikel 20.2 van de Code van de Russische Federatie betreffende Administratieve Overtredingen meer dan twee keer heeft overtreden binnen een termijn van 180 dagen en hij hiertoe ook reeds administratief aansprakelijk werd gesteld. Uw verklaring als zou er na uw eenmalige deelname aan een ongeautoriseerde demonstratie op 12 maart 2022 onmiddellijk een strafzaak tegen u zijn opgesteld (CGVS 2, p. 14), is dan ook weinig geloofwaardig. U slaagde er ook niet in objectieve stavingsstukken dienaangaande neer te leggen (cfr. infra). Ook uw verklaringen dat u officieel in opsporing zou zijn in de Russische Federatie waren uiterst volatiel. Gevraagd of u officieel gezocht wordt in de Russische Federatie en u dus in opsporing bent, antwoordde u achtereenvolgens niet te denken dat u echt in opsporing bent, te denken dat u nu wel al in opsporing bent en toen u in de Russische Federatie was, werd u gewoon in de gaten gehouden, maar nu bent u in opsporing. Gevraagd sinds wanneer u dan officieel in opsporing bent, meende u dat u met zekerheid in opsporing bent sinds na uw vertrek. U zou ofwel na de tweede demonstratie van 19 maart 2022 ofwel na uw vertrek in opsporing zijn geplaatst, maar door uw vertrek heeft u uw veroordeling ondertekend. Op de vraag of u over concrete info beschikte over wanneer u officieel in opsporing bent geplaatst in de Russische Federatie, antwoordde u meermaals ontwijkend. U stelde dat u natuurlijk wordt gezocht en u met zekerheid wist dat u in opsporing bent, maar moest uiteindelijk toegeven dat het eigenlijk slechts uw vermoeden was dat u officieel in opsporing zou zijn. U vermoedde dit omdat de leden van Verenigd Rusland toen ze u tegenhielden tegen u

hadden gezegd dat u op de lijst stond en ze u niet met rust zouden laten. U vernam ook van een kennis die bij de post werkt dat er brieven van het gerecht op uw naam komen (CGVS 2, p. 12-14). U heeft echter geen enkele poging ondernomen om hierover meer informatie te verkrijgen. U argumenteerde dat u met niemand contact kan opnemen om hierover informatie in te winnen. Uw kinderen wil u hiertoe evenmin inschakelen omdat zij dan de verantwoordelijkheid zouden dragen (CGVS 2, p. 13-14). Deze argumentatie is niet afdoende, gelet op het feit dat uw dochter reeds lastiggevallen werd omwille van u (CGVS 2, p. 1) en deze info net cruciaal is om het risico in hoofde van uw kinderen, die nog steeds in de Russische Federatie verblijven, in te schatten. Daarenboven had u ook via andere kanalen kunnen trachten te achterhalen wat de stand van zaken is aangaande de strafzaak in uw hoofde en of u daadwerkelijk officieel gezocht wordt, bijvoorbeeld door beroep te doen op een advocaat. Dat u dit naliët, ondermijnt slechts de door u verklaarde vrees ter zake. Ten overvloede zij nog toegevoegd dat het weinig aannemelijk is dat u al vanaf uw tweede aanhouding in officiële opsporing zou zijn geplaatst. U verliet de Russische Federatie immers op legale wijze per trein (Verklaring DVZ, nr. 33 - CGVS 2, p. 18). Er kan redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat u het land niet zou hebben kunnen verlaten op 17 juni 2022 als u reeds sinds maart 2022 in opsporing was. U argumenteerde wel dat u het land kon verlaten omdat er (nog) geen uitreisverbod tegen u was ingesteld (CGVS 2, p. 18). Echter, indien u reeds daadwerkelijk in officiële opsporing geplaatst was sinds maart 2022, kan er redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat zelfs indien er door de rechtbank op dat moment nog geen uitreisverbod tegen u was uitgevaardigd, u midden juni 2022 wel reeds geseind zou staan.

Betreffende uw tweede aanhouding verklaarde u tot slot nog dat u ook ditmaal een vijftal uur werd vastgehouden. Op het moment dat u vrijgelaten werd en naar huis kon terugkeren, was het al donker (CGVS 1, p. 19). Aangezien u verklaarde dat de demonstratie in kwestie om 8 uur 's morgens begon (CGVS 1, p. 19) en jullie na ongeveer 10 minuten reeds door de politie werden meegenomen en gearresteerd, betekent dit dat u vrijkwam rond 13 à 14u in de namiddag. Hoewel u verklaarde dat het donker in uw regio vroeg op de dag komt (CGVS 1, p. 19), strookt dit geenszins met de objectieve informatie, waaruit blijkt dat de zon die dag pas onderging rond 18 uur 's avonds.

Voorts kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs overmaken van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten, niettemin dit redelijkerwijze van u verwacht kon worden. U bent volgens uw verklaringen immers sinds uw vertrek officieel in opsporing in de Russische Federatie en al sinds maart 2022 is er een strafzaak tegen u aanhangig gemaakt wegens deelname aan een niet-toegelaten manifestatie. U werd omwille hiervan ook tot tweemaal toe officieel gearresteerd (CGVS 2, p. 13-15). U kon de Belgische asielinstanties hiervan echter geen enkel objectief stuk overmaken. U argumenteerde dat u niet langer toegang heeft tot Gosuslugi omdat uw account gekoppeld is aan uw oude telefoonnummer (CGVS 2, p. 18). Uw telefoon werd echter gestolen in Italië (CGVS 1, p. 24). U bent ook bang om met iemand in de Russische Federatie contact op te nemen en wil ook uw kinderen hiermee niet belasten omdat zij dan de verantwoordelijkheid zouden dragen (CGVS 2, p. 14). Deze argumentatie is niet afdoende. Zo had u bijvoorbeeld een advocaat in de arm kunnen nemen die in uw naam in de Russische Federatie demarches zou kunnen ondernemen teneinde de nodige stavingstukken te bekomen. U liet dit echter na.

Tot slot besloot u reeds eind maart 2022 om het land te verlaten (CGVS 1, p. 16, 21 – CGVS 2, p. 15-16, 17), maar zette u pas eind mei of begin juni 2022 stappen om uw visum te regelen, niettemin E. (...) u enkele dagen na uw tweede arrestatie in maart 2022 al had aangeraden om u te verbergen en een visum aan te vragen bij een specifiek reisagentschap (CGVS 1, p. 20-21). E. (...) stelde dat u zo snel mogelijk moest vluchten omdat de gerechtelijke procedure gestart was en u moest vluchten voor er een rechtszaak plaatsvond en u tevens moest vermijden om verklaringen af te leggen bij de politie (CGVS 2, p. 15). Dat u in de gegeven omstandigheden pas twee maanden later stappen zette om uw visum aan te vragen, is weinig geloofwaardig. Uw verklaringen waren op dit punt trouwens eveneens erg volatiel. Uit uw verklaringen blijkt dat uw tweede aanranding de concrete aanleiding voor uw vertrek vormde (CGVS 1, p. 21). Op de vraag wanneer u beslist had het land te verlaten, antwoordde u ook uitdrukkelijk tot twee keer toe dat u deze beslissing nam nadat u voor de tweede keer werd aangerand door dezelfde politiemann (CGVS 1, p. 16 – CGVS 2, p. 17). Later nuanceerde u deze verklaring weer en stelde dat u toen begrepen had dat u moest vertrekken, maar u dat niet beslist had (CGVS 2, p. 17). Hoe dan ook stelde u dat u nadien onmiddellijk naar het agentschap bent gegaan dat E. (...) u had aangeraden om een visum te regelen (CGVS 2, p. 17). Eerder had u echter gezegd dat u uw visumaanvraag pas gestart was ongeveer 2 weken voor uw vertrek in juni 2022. U verkreeg uw visum immers binnen de 2 weken na het indienen van uw aanvraag en verliet het land enkele dagen na de aflevering ervan (CGVS 1, p. 14, 15, 20-21). Gevraagd waarom u nog zo lang gewacht had om uw visum te regelen, repliceerde u dat u documenten moest verzamelen en u daarvoor naar het dorp moest afreizen en er ook een wachtrij was bij het visumagentschap (CGVS 2, p. 20). Deze verklaringen zijn echter in strijd met uw eerdere verklaringen. Toen stelde u dat u de eerste stappen voor uw visum pas gezet had eind mei (CGVS 1, p. 23). U zei tevens dat u naar het visumagentschap was gegaan en dat de vrouw van het visumagentschap u had geholpen om de documenten te verzamelen en uw visum binnen de twee weken na uw aanvraag geregeld was (CGVS 1, p. 20-21). U maakte geenszins melding van een wachtrij of het feit dat u op wachtlijsten stond. Hierop gewezen, ontkende u dit eerst en bevestigde vervolgens dat u het visum kreeg twee weken na de aanvraag ervan (CGVS 2, p. 20-21). Hiermee bood u echter geen verklaring voor de tegenstrijdigheden in uw verklaringen.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing en beoordeling kunnen wijzigen. Uw geboorteakte en binnenlands paspoort bevatten immers louter identiteitsgegevens, maar geen informatie betreffende de door u ingeroepen problemen. Uw internationaal paspoort bevat daarnaast ook reisgegevens, die hier echter niet betwist worden. Uw werkboekje en werkcontract uit België bevatten louter informatie aangaande uw tewerkstelling in respectievelijk de Russische Federatie en België, maar evenmin informatie over de door u ingeroepen problemen. De getuigenis ten slotte handelt louter over uw functioneren in België en heeft geen betrekking op de door u ingeroepen vrees ten aanzien van de Russische Federatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van “*de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 – Schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 – Schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Verdrag – Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – Niet-onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming dat bij de Belgische autoriteiten is ingediend – Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en, meer bepaald, van de beginselen van goede trouw, voorzichtigheid en zorgvuldige voorbereiding van administratieve beslissingen – Kennelijk onjuiste beoordeling – Geen rekening houden met objectieve informatie betreffende de actuele situatie in de Russische Federatie – Geen rekening houden met verzoekers verzoek om internationale bescherming dat bij de Belgische autoriteiten is ingediend Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en, meer bepaald, van de beginselen van goede trouw, voorzichtigheid en zorgvuldige voorbereiding van administratieve beslissingen – kennelijk onjuiste beoordeling – Verzuim om rekening te houden met objectieve informatie over de huidige situatie in de Russische Federatie*”.

2.2.1. Wat betreft vooreerst de opgeworpen schending van “*artikel 4 van het Verdrag*”, stelt de Raad vast dat verzoekende partij nalaat te preciseren van welk verdrag zij het artikel 4 geschonden acht. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zelfs niet verduidelijkt van welk verdrag zij het artikel 4 geschonden acht, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2. Omtrent de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden

worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.2.5. De Raad wijst er vervolgens op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Bij terugkeer naar de Russische Federatie vreest verzoekende partij vervolgd te worden wegens haar politieke overtuiging en activiteiten (notities CGVS d.d. 10/01/2024, p. 16-25; notities CGVS d.d. 18/03/2024, p. 18).

2.2.7. In de eerste plaats dient er evenwel door de Raad op te worden gewezen dat verzoekende partij reeds de door haar voorgehouden politieke overtuiging *an sich* geenszins aannemelijk maakt. Zij beweert dat zij bij haar vertrek reeds bijna twee decennia een tegenstander van het Russische regime en president Poetin was en dat zij na de start van de oorlog in Oekraïne actie zou hebben ondernomen om haar onvrede over deze oorlog te uiten, doch blijkt uit haar activiteiten op sociale media het tegendeel. Immers doet verwerende partij dienaangaande volgende pertinente bevindingen: *“Vooreerst kan er geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen politieke overtuiging. U verklaarde reeds 15 tot 20 jaar een negatieve houding te hebben ten aanzien van het Russische regime en president Poetin (CGVS 2, p. 5). U heeft, in tegenstelling tot wat u verklaarde (CGVS 2, p. 11-12), op uw verschillende sociale mediaprofielen echter posts en video's gedeeld en gelikt die het Russische regime en president Poetin ondersteunen. U volgt ook pagina's die zich duidelijk uitspreken voor het Russische regime en president Poetin (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). U verklaarde ook een uiterst negatieve mening te hebben ten aanzien van de Tsjetsjeense president Kadyrov, die mensen niet normaal laat leven (CGVS 2, p. 12). Ook over hem is er content op uw sociale media terug te vinden die geenszins de door u verklaarde afkeer ondersteunt.”* De Raad benadrukt hierbij dat deze activiteiten van verzoekende partij op sociale media waaruit haar steun aan het Russische regime, Poetin en Kadyrov blijkt zich niet beperken tot een eenmalige actie, doch plaatsvonden meermaals in de loop der jaren en meer frequent na het uitbreken van de oorlog in Oekraïne (zie administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, deel 1).

Verzoekende partij biedt geenszins een aannemelijk verklaring voor deze activiteiten op haar sociale media waarin steun wordt betuigd aan het Russische regime, Poetin en Kadyrov. Toen zij hiermee geconfronteerd werd tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud, opperde zij dat haar account gehackt moet zijn geweest (notities CGVS d.d. 18/03/2024, p. 21), dat zij het misschien uit angst gedaan had (notities CGVS d.d. 18/03/2024, p. 22), dat sommige beelden grappig of sarcastisch bedoeld zijn (notities CGVS d.d. 18/03/2024, p. 22 en 24) en dat zij soms het idee had dat president Poetin misschien niet weet wat er in het land gebeurt (notities CGVS d.d. 18/03/2024, p. 23). Dergelijke uiteenlopende redenen om de inhoud van haar sociale media te vergoelijken overtuigen allerminst. Het overtuigt nog minder dat verzoekende partij vervolgens, na het ontvangen van de notities van het persoonlijk onderhoud, middels 2 e-mails d.d. 25 en 27 maart 2024 plots dan weer argumenteerde dat zij gedwongen werd door de Russische autoriteiten om dergelijke foto's te reposten en op haar pagina te zetten en dat indien zij niet gehoorzaamde zij ontslagen zou worden. Het kan evenwel geenszins ernstig worden genoemd dat verzoekende partij hiervan niet de minste melding maakte toen zij tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal geconfronteerd werd met

de inhoud op haar sociale media. In haar e-mails stelt verzoekende partij hieromtrent dat zij was vergeten dat zulke dingen gebeurden omdat het al lang geleden was en zij het automatisch deed nadat dit van haar werd geëist. Ook in haar verzoekschrift benadrukt verzoekende partij dat zij opgroeide in totalitaire regimes waarin elke vorm van oppositie ernstig werd onderdrukt waardoor zij gewend was geraakt om automatisch de eisen van de Russische autoriteiten op te volgen. De Raad volgt verwerende partij evenwel in haar motivering dat het niet kan overtuigen dat verzoekende partij dit vergeten zou zijn louter omdat het al lang geleden was en zij het automatisch deed omdat het van haar geëist werd, omwille van volgende terechte redenen: *“Dat u vergeten zou zijn dat u dit onder dwang hebt gedaan omdat het al lang geleden was en u het automatisch deed omdat het van u geëist werd, overtuigt evenmin. Temeer omdat u zelf stelde dat u het voor u erg onaangenaam was om het te doen en u geen politieke foto's op internet wilde zetten. U deed het slechts omdat u te horen kreeg dat u anders ontslagen zou worden (zie mail d.d. 25/3/2024). Bovendien betrof het geen eenmalige actie, maar deed u het meermaals in de loop der jaren en meer frequent na het uitbreken van de oorlog in Oekraïne. Andere gebeurtenissen uit diezelfde periode (2022) kon u zich trouwens probleemloos herinneren. Uw verklaring als zou u onder dwang inhoud ter ondersteuning van het Russische regime hebben gepost omdat dit door de autoriteiten, voor wie u was tewerkgesteld, gemonitord werd, valt voorts evenmin te rijmen met uw eerdere verklaringen dat u op sociale media af en toe zaken likete of deelde waarin onregelmatigheden van de machthebbers aan de kaak gesteld werden (CGVS 2, p. 11), wat in de door u geschetste omstandigheden des te meer een risico inhield. Daarenboven kan niet ingezien worden waarom u na het uitbreken van de oorlog in Oekraïne op sociale media in toenemende mate content plaatste en likete ter ondersteuning van het Russische regime, terwijl u in persoon publiekelijk net uw afkeer voor de oorlog uitte, onder meer door deelname aan twee publieke protestacties. Aangezien u reeds in maart 2022 besliste om het land te verlaten (CGVS 1, p. 16, 21 – CGVS 2, p. 15-16, 17), kan evenmin ingezien worden waarom u in de maanden daarop nog steeds tegen uw persoonlijke opvattingen in dergelijke content zou delen en liken om uw tewerkstelling te vrijwaren.”* Verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat zij deze inhoud op haar sociale media plaatste onder druk van de Russische autoriteiten en biedt derhalve geen afdoende verschoning voor het feit dat zij op haar sociale media in de loop der jaren meermaals haar steun betuigde aan het Russische regime, Poetin en Kadyrov.

Bovenstaande bevindingen ondergraven reeds op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de door verzoekende partij voorgehouden politieke overtuiging, en bijgevolg tevens van de door haar beweerde politieke activiteiten en vervolgingsfeiten die zij hieraan linkt.

2.2.8. Vervolgens duidt de Raad erop dat verzoekende partij bovendien ook uiterst vage en allerm minst doorleefde verklaringen aflegt over haar beweegredenen voor haar politieke activiteiten, hetgeen verder afbreuk doet aan haar beweerde politieke overtuiging en activiteiten in dit verband. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent immers terecht op het volgende gewezen: *“Daarnaast waren uw verklaringen aangaande uw beweegredenen voor uw politieke activiteiten eveneens weinig overtuigend. U was al 15 tot 20 jaar een tegenstander van het Russische regime, maar was geen lid van of had geen activiteiten voor een oppositiepartij en heeft voor maart 2022 nooit eerder deelgenomen aan een protestactie (CGVS 2, p. 5-6). Het conflict tussen Rusland en Oekraïne begon reeds toen Oekraïne geld moest betalen aan de Russische Federatie voor gas, waarmee u verwees naar het gasdispuut tussen Rusland en Oekraïne in 2009 (zie info toegevoegd aan het administratieve dossier) en reeds toen was u hiertegen (CGVS 1, p. 9). U was sindsdien altijd al ongerust over de situatie in Oekraïne (CGVS 2, p. 6). Desalniettemin wachtte u nog tot 2022 om deel te nemen aan manifestaties. U had in 2014 wel contact met leden van een groepering genaamd Sparta, maar zij wilden de Russische Federatie zuiveren van alle moslims en daar ging u niet mee akkoord. Bijgevolg stopte u uw contacten met deze groepering (CGVS 2, p. 6-7). Uw verklaring waarom u na het uitbreken van de oorlog in Oekraïne dan plots wel besloot aan demonstraties deel te nemen, is weinig doorleefd. U argumenteerde dat jullie toen allemaal verstonden dat het geen militaire operatie was, maar een oorlog. Eerder dachten jullie nog dat alles zou gaan liggen, maar ditmaal beseften jullie dat het wel degelijk oorlog was (CGVS 2, p. 6). Concreet besloot u aan de demonstraties deel te nemen omdat u uw stem wilde uitbrengen om een positieve verandering te brengen. Iedereen vindt de oorlog een misverstand en 90 procent van de Russen is familiaal verwant met Oekraïne (CGVS 2, p. 7). U verwees ter zake ook naar uw eigen Oekraïense roots (CGVS 2, p. 6). U nam deel aan de besloten meetings om meer informatie te weten te komen over de situatie in Oekraïne omdat u familie hebt in Oekraïne (CGVS 2, p. 8) en nam het risico om deel te nemen aan demonstraties omdat u Oekraïens bloed heeft (CGVS 2, p. 6). U slaagde er echter niet in deze drijfveer aannemelijk te maken. Niettemin u Oekraïense roots heeft en als kind vaak in Oekraïne verbleven heeft (CGVS 2, p. 8), heeft u na het overlijden van uw ouders (in respectievelijk 2000 en 2015 (Verklaring DVZ, nr. 13A)) en grootmoeder immers nooit geprobeerd om het contact met uw familie te herstellen. Dat u omwille van uw Oekraïense roots in 2022 dan plots gemotiveerd was om deel te nemen aan politiek getinte bijeenkomsten, is dan ook weinig overtuigend. U argumenteerde wel dat het feit dat u in Oekraïne familie heeft altijd al belangrijk was geweest, maar er niemand meer was aan wie u vragen kon stellen over waar uw familieleden zich bevinden (CGVS 2, p. 9). Indien uw Oekraïense connectie u dusdanig na aan het hart lag dat u omwille hiervan in 2022 plots het risico nam om politieke activiteiten te ontwikkelen, kan er redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat u eerder op zijn minst reeds ernstige pogingen zou hebben*

gedaan om dit contact te herstellen of eventuele andere familieleden op te sporen. Het feit dat uw dichte familieleden niet meer in leven waren, sluit niet uit dat u via andere kanalen had kunnen proberen het contact met uw familie in Oekraïne te herstellen of uw familieleden aldaar op zijn minst te proberen opsporen. U kon evenmin hard maken waarom u in 2022 plots het risico nam om uw politieke mening publiek te maken door deel te nemen aan manifestaties. U stelde dat u het oorspronkelijk geen risico vond, maar een plicht. Als jullie het niet deden, wie dan wel (CGVS 2, p. 7). Poetin zei bovendien zelf dat jullie niet onverschillig mochten blijven en moedigde jullie aan jullie mening te verkondigen. Daarom dachten jullie dat de oorlog misschien op die manier zou stoppen (CGVS 2, p. 6). Deze verklaring overtuigt niet gelet op de algemene situatie in de Russische Federatie en valt ook maar moeilijk te rijmen met verschillende andere van uw verklaringen. U zei dat u eerder nooit oppositieactiviteiten ontwikkelde onder meer omdat uw moeder u toen ze nog leefde vroeg u niet met dergelijke zaken bezig te houden omdat u dan opgesloten zou worden. U uitte uw persoonlijke politieke mening ook vooral in persoonlijke gesprekken omdat het politiek actief zijn op sociale media erg gevaarlijk is (CGVS 1, p. 7-9, CGVS 2, p. 11). U prees uzelf verder gelukkig dat u nooit had deelgenomen aan de antiregeringsprotesten op het Bolotnayaplein in Moskou ten tijde van Navalny omdat iedereen die toen deelnam, opgesloten werd (CGVS 2, p. 7). Evenmin valt dit te rijmen met uw argumentatie dat u op sociale media inhoud deelde en/of likete die het huidige regime ondersteunde omdat u hiertoe van hogerhand verplicht werd en dit zelfs door de FSB gemonitord werd. Als u dit niet deed, dan dreigde er ontslag en zou u ook geen andere baan kunnen vinden (cfr. supra)."

Met een loutere verwijzing naar het repressieve regime in de Russische Federatie en het feit dat er ook veel Russen zonder enige band met Oekraïne verzet hebben geuit tegen de oorlog, doet verzoekende partij geenszins *in concreto* afbreuk aan voormelde vaststelling dat haar verklaringen over haar beweegreden(en) waarom zij in 2022 plots wel het risico nam om haar politieke mening publiek te maken door deel te nemen aan manifestaties allerminst overtuigen. Gelet op het risico dat verzoekende partij hierdoor nam en het gegeven dat zij voordien nooit eerder op straat is gekomen om haar overtuigingen te verdedigen, mag van verzoekende partij worden verwacht dat zij hieromtrent overtuigende en doorleefde verklaringen zou kunnen afleggen, alwaar zij evenwel in gebreke blijft nu haar verwijzing naar haar Oekraïense afkomst, gezien bovenvermelde pertinente vaststellingen, geenszins kan overtuigen.

Gelet op bovenstaande bevindingen, concludeert de Raad dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden politieke overtuiging en haar beweerde politieke activiteiten in dit verband. Derhalve kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten omwille van deze ongeloofwaardig bevonden politieke overtuiging en activiteiten.

2.2.9. Bovendien wijst de Raad erop dat verschillende vaststellingen het ongeloofwaardige karakter van de door verzoekende partij voorgehouden vervolgingsfeiten verder bevestigen.

Zo dient vooreerst te worden vastgesteld dat de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten allerminst in proportie staan met haar uiterst beperkte politieke profiel. In de bestreden beslissing bemerkt verwerende partij hieromtrent het volgende: "Zo zijn de door u ingeroepen vervolgingsfeiten uiterst disproportioneel ten aanzien van uw persoonlijke politieke profiel. Uw politieke profiel was immers uiterst beperkt. Uw politieke activiteiten beperkten zich tot deelname aan 10 discussies in besloten kring en 2 publieke protestacties na het uitbreken van de oorlog in Oekraïne in februari 2022 (CGVS 1, p. 7-9). U was nooit lid van een politieke partij en had ook geen activiteiten voor een politieke partij (Vragenlijst CGVS, nr. 3.3 - CGVS 2, p. 6). Voor de oorlog in Oekraïne had u nooit eerder deelgenomen aan een manifestatie of demonstratie (CGVS 2, p. 6). U deelde slechts uw algemene politieke mening met medeburgers en klanten op het werk en deelde of likete heel occasioneel berichten over onregelmatigheden van de Russische machthebbers op uw sociale media. U probeerde uw persoonlijke politieke mening echter vooral in persoonlijke gesprekken te uiten omdat het politiek actief zijn op sociale media erg gevaarlijk is (CGVS 1, p. 7-9, CGVS 2, p. 11). Bijgevolg was zowel uw zichtbaarheid als uw politieke invloed uiterst beperkt. De vervolgingsfeiten waarvan u verklaarde het slachtoffer te zijn geweest, zijn daarentegen uiterst verregaand. U werd naar eigen zeggen geterroriseerd (CGVS 2, p. 12). U verklaarde tot tweemaal toe te zijn gearresteerd naar aanleiding van uw deelname aan protestacties, eenmaal tijdens een niet-geautoriseerde demonstratie, eenmaal na een demonstratie waarvoor jullie wel degelijk toelating hadden (CGVS 1, p. 18). Tijdens een van deze vasthoudingen werd u verkracht. Deze feiten werden op beeld vastgelegd teneinde later eventueel als drukingsmiddel te kunnen gebruiken (CGVS 1, p. 10, 19). Na uw tweede vrijlating werd u nog een tweede maal verkracht door de politieagent in kwestie vanwege uw politieke activiteiten en ook daarna hield hij u nog in het oog (CGVS 1, p. 21; CGVS 2, p. 20). U werd ook uitgescholden en fysiek mishandeld door leden van Verenigd Rusland en werd nadien constant door hen in de gaten gehouden. Daarnaast werd er tegen u een strafzaak ingesteld op basis van deelname aan een niet-toegelaten manifestatie en zou u ondertussen ook officieel in opsporing zijn in de Russische Federatie (CGVS 2, p. 12-15). U werd ook op een lijst met landverraders geplaatst, waaraan eerder al de bekende Russische artiesten Galkin en Pugachova werden toegevoegd (CGVS 1, p. 7, 11 - CGVS 2, p. 12). Na uw vertrek werd uw broer omwille van u opgeroepen bij de politie en gedwongen een contract te ondertekenen bij het leger om naar de oorlog te gaan. Hij kreeg een hartaanval, maar werd na ziekenhuisopname opnieuw naar het leger gestuurd (CGVS 1, p. 3, 11, 24-25). Uw dochter werd bezocht

door onbekende mannen die op zoek waren naar u (CGVS 2, p. 1). Gelet op de aard en de draagwijdte van uw politieke profiel en activiteiten kan niet worden ingezien waarom de Russische autoriteiten dermate veel tijd en middelen zouden aanwenden om u in dergelijke mate te vervolgen.”

Verzoekende partij beperkt zich er desbetreffend toe te verwijzen naar een rapport van *Amnesty International* waaruit blijkt dat ook gewone burgers vervolgd worden wegens hun verzet tegen de oorlog in Oekraïne (bijlage 3 van het verzoekschrift), doch volstaat deze informatie geenszins om afbreuk te doen aan de vaststelling dat het gezien haar uiterst beperkte politieke profiel, zichtbaarheid en politieke invloed weinig aannemelijk overkomt dat men haar dermate zou viseren en vervolgen. Uit de informatie blijkt immers geenszins dat iedere vorm van politiek activisme bestraft wordt met dezelfde, verregaande sancties, ongeacht de mate van de politieke activiteiten en het politieke profiel, de zichtbaarheid en de politieke invloed van de betrokkene. Waar in de geciteerde informatie verwezen wordt naar een concreet geval waarbij een ondernemer gearresteerd werd en veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van drie jaar wegens het verspreiden van valse informatie over de Russische strijdkrachten, dient te worden onderstreept dat de betrokkene veroordeeld werd omdat hij informatie over de oorlog zou hebben doorgegeven aan verboden media, waarvan *in casu* evenwel geen sprake is. Verzoekende partij kan dan ook niet volstaan met een verwijzing naar deze informatie om een nood aan internationale bescherming in haar hoofde aannemelijk te maken.

Voorts bevatten haar verklaringen over de vervolgingsfeiten verschillende tegenstrijdigheden, ongerijmdheden en omissies alsook kan er een fundamenteel gebrek aan interesse in haar hoofde worden vastgesteld inzake de huidige stand van zaken in haar land van herkomst.

Vooreerst legt zij geen eenduidige verklaringen af over de aanrandingen waarvan zij het slachtoffer zou zijn geweest. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd: *“Zo verklaarde u bij het CGVS dat u tweemaal door dezelfde politieagent werd aangerand (CGVS 1, p. 10, 21). Bij de DVZ maakte u slechts melding van 1 aanranding door een politieagent, meer bepaald tijdens uw tweede aanhouding (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5). U verklaarde bij de DVZ alle redenen voor uw verzoek om internationale bescherming uiteen te hebben gezet (CGVS 1, p. 2). Indien u daadwerkelijk op verschillende momenten tot tweemaal toe door dezelfde persoon zou zijn aangerand, kon redelijkerwijze verwacht worden dat u hiervan ook bij de DVZ melding zou maken, quod non. Temeer omdat deze tweede verkrachting de concrete aanleiding vormde voor uw beslissing om het land te verlaten (CGVS 1, p. 10, 16, 21). Uw verklaringen over het moment waarop deze tweede aanranding plaatsvond, lopen trouwens ook sterk uiteen. Zo stelde u enerzijds dat u een tweede keer door hem werd aangerand 3 dagen voor u van appartement verhuisde. Deze verhuis vond plaats midden mei 2022 (CGVS 1, p. 16). Op een ander moment verklaarde u dan weer dat deze tweede aanranding plaatsvond 2 of 3 dagen na uw tweede aanhouding, die plaatsvond op 19 maart 2022 (CGVS 1, p. 21). Dat u slecht zou zijn met data en dat al sinds uw schooltijd, zoals u tijdens uw persoonlijk onderhoud enkele malen opwierp (CGVS 1, p. 6, 15), volstaat niet om deze discrepanties te verschonen. Het is immers slechts een blote bewering die u met geen enkel medischpsychologisch stuk ondersteunde. Gelet op de impact van deze gebeurtenis, het was de concrete aanleiding voor uw beslissing om het land te verlaten, kon op zijn minst verwacht worden dat u deze gebeurtenis consistent in dezelfde maand zou situeren. Temeer omdat u andere gebeurtenissen, zoals de start van de oorlog in Oekraïne, de vraag van E. (...) om deel te nemen aan een besloten vergadering en uw twee arrestaties wel probleemloos, spontaan en zonder aarzelen in de tijd kon plaatsen (CGVS 1, p. 6, 8, 10).”*

Het verweer van verzoekende partij dat zij van de tweede aanranding geen gewag maakte bij de Dienst Vreemdelingenzaken omdat zij hiertoe niet de gelegenheid had vanwege de korte duur van het interview, kan geenszins worden aangenomen. Immers blijkt nergens uit de CGVS-vragenlijst (zie administratief dossier, stuk 7, map DVZ, vragenlijst CGVS) dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden haar asielrelaas zelf te vertellen waarbij duidelijk werd gevraagd om, weliswaar kort, een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot haar vlucht uit haar land van herkomst. Tevens werd haar op het einde van het interview gevraagd of zij nog iets had toe te voegen, wat echter niet het geval was (zie vragenlijst CGVS, vraag 3.8). Vervolgens ondertekende zij het verslag van haar verklaringen voor akkoord nadat het aan haar in het Russisch werd voorgelezen. Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk beweren dat zij de kans niet zou hebben gehad om deze tweede aanranding te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De vaststelling dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel moment melding maakte van de tweede aanranding, die volgens haar latere verklaringen nochtans de concrete aanleiding vormde voor haar beslissing om het land te verlaten, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoekende partij voorgehouden vervolgingsfeiten.

Voorts werpt verzoekende partij nog op dat zij wegens de psychologische impact van deze feiten problemen kent om bepaalde gebeurtenissen duidelijk in de tijd te plaatsen, doch stelt de Raad vast dat zij tot op heden in gebreke blijft enig medisch attest bij te brengen waaruit kan blijken dat zij omwille van psychische problemen niet in staat is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. De Raad oordeelt dan ook dat in alle redelijkheid van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij deze tweede aanranding, een doorslaggevende gebeurtenis in haar relaas, éénduidig in de tijd zou kunnen situeren, gezien aangenomen

kan worden dat dergelijke bepalende ervaring in haar geheugen staat gegrift zodat zij hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode nog een gedetailleerde en coherente beschrijving kan geven.

Verder doet verzoekende partij door louter te benadrukken dat zij veel details kon vertellen over de tweede aanranding en dat geen enkele tegenstrijdigheid werd vastgesteld omtrent de eerste aanranding op geen enkele wijze afbreuk aan voormelde vastgestelde omissie en tegenstrijdigheid in haar verklaringen, dewelke wel degelijk de geloofwaardigheid van haar asielrelaas ondergraven.

Waar verzoekende partij nog aanvoert dat haar niet verweten kan worden de aanrandingen niet met enig medisch of psychologisch document te staven, gelet op het risico om dergelijke feiten officieel te laten vaststellen gezien de daders vertegenwoordigers van de Russische ordediensten betroffen, wijst de Raad er evenwel op dat dit verweer feitelijke grondslag mist nu nergens in de bestreden beslissing van haar verwacht wordt dat zij hieromtrent enig bewijs zou kunnen voorleggen. Wel wordt, geheel terecht, van haar verwacht dat zij haar bewering dat zij slecht zou zijn met data en dit sinds haar schooltijd, hetgeen zij aanvoert ter vergoelijking van haar tegenstrijdige verklaringen over het moment waarop de tweede aanranding plaatsvond, zou staven met enig medisch en/of psychologisch stuk, *quod non*.

Ook omtrent de officiële strafzaak die tegen haar zou zijn opgestart wegens deelname aan een niet-toegelaten betoging, legt zij uiterst volatiële verklaringen af. Alsook vertoont zij een ernstig gebrek aan interesse in de huidige stand van zaken van deze strafzaak. Dienaangaande wordt door de commissaris-generaal dienstig op het volgende gewezen: *“Na uw eerste aanhouding werd er tegen u en de andere aangehouden demonstranten een officiële strafzaak opgestart wegens deelname aan een niet-toegelaten betoging (CGVS 2, p. 14). Ook hiervan maakte u geen melding bij de Dienst Vreemdelingenzaken noch tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS, niettemin dit een wezenlijk element van uw vluchtrelaas betreft en u reeds werd meegedeeld bij uw tweede aanhouding dat er een strafzaak tegen u was geopend en u dit later nog meermaals te horen kreeg via verschillende bronnen (CGVS 2, p. 15-16). Uw verklaringen omtrent deze strafzaak waren daarenboven uiterst volatiel. Tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS verklaarde u nog spontaan en uitdrukkelijk dat men normaal gezien bij een eerste arrestatie al een rechtszaak begint wanneer men mensen meeneemt, maar er niets werd gedaan. Jullie werden enkel ondervraagd en mochten daarna vertrekken, wat voor u heel vreemd was (CGVS 1, p. 18). U stelde enkel verschillende malen dat men ermee bedreigd had een zaak tegen u te fabriceren door middel van drugs, zowel tijdens uw aanhouding als toen u daarna een tweede maal werd aangerand door dezelfde politieagent, maar maakte nooit melding van het feit dat er reeds een strafzaak tegen u was opgestart. U vertelde wel dat er tegen een andere deelnemer een valse strafzaak was gestart wegens drugsbezit, maar repte met geen woord over het feit dat er ook tegen u reeds sinds maart 2022 een strafzaak liep (CGVS 1, p. 3, 10, 16, 20, 21). Pas wanneer u gevraagd werd of er ondertussen al een strafzaak tegen u was opgestart, verklaarde u te vermoeden en denken van wel (CGVS 1, p. 14). Even later stelde u dan weer dat het geen veronderstelling betrof. De politieagent die u na uw aanhoudingen vervolgde, vertelde u dit persoonlijk en ook bij uw aanhouding op 19 maart werd dit u reeds verteld (CGVS 2, p. 15-16). U had voorts geen idee wat de huidige stand van zaken is aangaande deze strafzaak en liet ook na u hierover te informeren (CGVS 2, p. 14-15). Een dergelijk gebrek aan interesse valt niet te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging. U stelde daarenboven dat u voor deelname aan een niettoegelaten meeting een gevangenisstraf van minstens 5 tot 8 jaar riskeert (CGVS 2, p. 15). Dit strookt echter geenszins met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier. Hieruit blijkt dat de Russische strafwet een herhaaldelijke schending van de procedure voor het organiseren of houden van een vergadering, bijeenkomst, demonstratie, mars of piket slechts strafbaar stelt met een gevangenisstraf van maximum 5 jaar. Daarenboven kan een dergelijke overtreding pas strafrechtelijk als dusdanig worden erkend wanneer de persoon in kwestie artikel 20.2 van de Code van de Russische Federatie betreffende Administratieve Overtredingen meer dan twee keer heeft overtreden binnen een termijn van 180 dagen en hij hiertoe ook reeds administratief aansprakelijk werd gesteld. Uw verklaring als zou er na uw eenmalige deelname aan een ongeautoriseerde demonstratie op 12 maart 2022 onmiddellijk een strafzaak tegen u zijn opgesteld (CGVS 2, p. 14), is dan ook weinig geloofwaardig. U slaagde er ook niet in objectieve stavingsstukken dienaangaande neer te leggen (cfr. infra).”*

Verder stelt zij tevens officieel in opsporing te zijn in de Russische Federatie, doch overtuigt zij ook desbetreffend allerm minst nu zij ook hieromtrent uiterst volatiële verklaringen aflegt alsook een ernstig gebrek aan interesse vertoont. De Raad volgt verwerende partij waar deze hieromtrent als volgt motiveert: *“Ook uw verklaringen dat u officieel in opsporing zou zijn in de Russische Federatie waren uiterst volatiel. Gevraagd of u officieel gezocht wordt in de Russische Federatie en u dus in opsporing bent, antwoordde u achtereenvolgens niet te denken dat u echt in opsporing bent, te denken dat u nu wel al in opsporing bent en toen u in de Russische Federatie was, werd u gewoon in de gaten gehouden, maar nu bent u in opsporing. Gevraagd sinds wanneer u dan officieel in opsporing bent, meende u dat u met zekerheid in opsporing bent sinds na uw vertrek. U zou ofwel na de tweede demonstratie van 19 maart 2022 ofwel na uw vertrek in opsporing zijn geplaatst, maar door uw vertrek heeft u uw veroordeling ondertekend. Op de vraag of u over concrete info beschikte over wanneer u officieel in opsporing bent geplaatst in de Russische Federatie, antwoordde u meermaals ontwijkend. U stelde dat u natuurlijk wordt gezocht en u met zekerheid wist dat u in*

opsporing bent, maar moest uiteindelijk toegeven dat het eigenlijk slechts uw vermoeden was dat u officieel in opsporing zou zijn. U vermoedde dit omdat de leden van Verenigd Rusland toen ze u tegenhielden tegen u hadden gezegd dat u op de lijst stond en ze u niet met rust zouden laten. U vernam ook van een kennis die bij de post werkt dat er brieven van het gerecht op uw naam komen (CGVS 2, p. 12-14). U heeft echter geen enkele poging ondernomen om hierover meer informatie te verkrijgen. U argumenteerde dat u met niemand contact kan opnemen om hierover informatie in te winnen. Uw kinderen wil u hiertoe evenmin inschakelen omdat zij dan de verantwoordelijkheid zouden dragen (CGVS 2, p. 13-14). Deze argumentatie is niet afdoende, gelet op het feit dat uw dochter reeds lastiggevallen werd omwille van u (CGVS 2, p. 1) en deze info net cruciaal is om het risico in hoofde van uw kinderen, die nog steeds in de Russische Federatie verblijven, in te schatten. Daarenboven had u ook via andere kanalen kunnen trachten te achterhalen wat de stand van zaken is aangaande de strafzaak in uw hoofde en of u daadwerkelijk officieel gezocht wordt, bijvoorbeeld door beroep te doen op een advocaat. Dat u dit naliët, ondermijnt slechts de door u verklaarde vrees ter zake. Ten overvloede zij nog toegevoegd dat het weinig aannemelijk is dat u al vanaf uw tweede aanhouding in officiële opsporing zou zijn geplaatst. U verliet de Russische Federatie immers op legale wijze per trein (Verklaring DVZ, nr. 33 - CGVS 2, p. 18). Er kan redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat u het land niet zou hebben kunnen verlaten op 17 juni 2022 als u reeds sinds maart 2022 in opsporing was. U argumenteerde wel dat u het land kon verlaten omdat er (nog) geen uitreisverbod tegen u was ingesteld (CGVS 2, p. 18). Echter, indien u reeds daadwerkelijk in officiële opsporing geplaatst was sinds maart 2022, kan er redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat zelfs indien er door de rechtbank op dat moment nog geen uitreisverbod tegen u was uitgevaardigd, u midden juni 2022 wel reeds geseind zou staan.”

Verzoekende partij slaagt er geenszins in bovenstaande vaststellingen inzake haar verklaringen omtrent de beweerde strafzaak en officiële opsporing te weerleggen of te verklaren.

Verwijzend naar het door haar bijgebrachte rapport van *Amnesty International* (bijlage 3), duidt verzoekende partij erop dat advocaten aanzienlijke problemen ondervinden met de Russische autoriteiten en dat zij dan ook niet in staat was om juridisch advies in te winnen in de Russische Federatie. Evenwel stelt de Raad vast dat uit de door verzoekende partij bijgebrachte informatie geenszins afgeleid kan worden dat het in de Russische Federatie niet mogelijk zou zijn om een advocaat te raadplegen en juridisch advies in te winnen. Overigens heeft de geciteerde informatie betrekking op advocaten die betrokken zijn in sterk gemediatiseerde politieke dossiers, hetgeen *in casu* niet het geval is. Deze informatie van algemene aard die geen betrekking heeft op haar persoonlijke situatie volstaat dan ook allerminst om te vergoelijken waarom verzoekende partij niet de minste poging ondernam om meer informatie te bekomen omtrent de huidige stand van zaken van deze strafzaak die tegen haar zou zijn opgestart noch stappen ondernam om meer informatie te verkrijgen over het feit dat zij officieel zou worden gezocht door de Russische autoriteiten. In die zin is het evenmin ernstig dat verzoekende partij er zelfs niet zeker van blijkt te zijn of er al dan niet een strafzaak tegen haar werd geopend, zoals zij aangeeft in haar verzoekschrift. In alle redelijkheid mag van haar worden verwacht dat zij ernstige en veelvuldige pogingen zou ondernemen om meer informatie te bekomen over haar strafzaak en opsporing, en dit met alle middelen, eventueel gebruikmakend van een advocaat, doch ondernam zij hiertoe niet de minste poging. Zulks wijst op een grove desinteresse die haaks staat op de door haar beweerde vrees voor vervolging.

Waar er in de bestreden beslissing op wordt gewezen dat haar legale vertrek uit de Russische Federatie niet te verzoenen valt met haar verklaring dat zij reeds na haar tweede demonstratie van 19 maart 2022 in opsporing zou zijn geplaatst (notities CGVS d.d. 18/03/2024, p. 13), benadrukt verzoekende partij dat zij enkel verklaarde dat er een strafzaak tegen haar werd geopend doch nooit aangaf dat er een huiszoekingsbevel en/of een verbod om het land te verlaten was uitgevaardigd. De Raad stelt evenwel vast dat zij hiermee voorbijgaat aan de pertinente en terechte motivering in de bestreden beslissing dat indien verzoekende partij reeds sinds 19 maart 2022 in opsporing zou zijn geplaatst aangenomen mag worden dat zij midden juni 2022 reeds geseind zou staan, zelfs indien er geen uitreisverbod tegen haar was uitgevaardigd (of een huiszoekingsbevel).

Tot slot legt verzoekende partij tevens ongeloofwaardige verklaringen af over haar tweede aanhouding, in het licht van de beschikbare informatie. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent immers op goede gronden het volgende vastgesteld: *“Betreffende uw tweede aanhouding verklaarde u tot slot nog dat u ook ditmaal een vijftal uur werd vastgehouden. Op het moment dat u vrijgelaten werd en naar huis kon terugkeren, was het al donker (CGVS 1, p. 19). Aangezien u verklaarde dat de demonstratie in kwestie om 8 uur ’s morgens begon (CGVS 1, p. 19) en jullie na ongeveer 10 minuten reeds door de politie werden meegenomen en gearresteerd, betekent dit dat u vrijkwam rond 13 à 14u in de namiddag. Hoewel u verklaarde dat het donker in uw regio vroeg op de dag komt (CGVS 1, p. 19), strookt dit geenszins met de objectieve informatie, waaruit blijkt dat de zon die dag pas onderging rond 18 uur ’s avonds.”*

Het betoog van verzoekende partij dat zij zich waarschijnlijk vergist heeft in het aantal uren dat zij werd vastgehouden, kan allerminst ernstig worden genoemd nu zij immers tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal duidelijk en expliciet aangaf dat zij ook tijdens haar tweede vasthouding vijf uur werd vastgehouden (notities CGVS d.d. 10/01/2024, p. 19). Bovendien dient erop te worden gewezen dat gelet op haar verklaring dat zij reeds rond acht uur ’s morgens werd gearresteerd en pas vrijgelaten werd

toen het donker was, zij, rekening houdende met de beschikbare informatie omtrent de zonsondergang die dag, minstens tien uur zou zijn vastgehouden. Deze ernstige discrepantie kan geenszins afdoende worden verklaard met de loutere uitleg dat verzoekende partij zich desbetreffend vergist zou hebben, temeer nu in alle redelijkheid van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij gedegen verklaringen zou kunnen afleggen over deze tweede aanhouding, i.e. een kernelement van haar asielrelaas en geenszins een “detail” zoals verzoekende partij voorhoudt in haar verzoekschrift.

Daarnaast onderstreept de Raad nog dat verzoekende partij tot op heden geen enkel tastbaar bewijs overmaakt van de door haar ingeroepen vervolgingsfeiten. Nochtans kan zulks van haar redelijkerwijze worden verwacht, nu blijkens haar verklaringen (i) zij sinds haar vertrek officieel in opsporing zou zijn in de Russische Federatie (ii) er al sinds maart 2022 een strafzaak tegen haar aanhangig zou zijn gemaakt wegens deelname aan een niet-toegelaten manifestatie, en (iii) zij reeds tot tweemaal toe officieel gearresteerd werd. Verzoekende partij biedt geenszins een afdoende verklaring voor dit gebrek aan enig begin van bewijs inzake de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten. In de bestreden beslissing wordt omtrent de door verzoekende partij gegeven uitleg tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud immers terecht het volgende gesteld: *“U argumenteerde dat u niet langer toegang heeft tot Gosuslugi omdat uw account gekoppeld is aan uw oude telefoonnummer (CGVS 2, p. 18). Uw telefoon werd echter gestolen in Italië (CGVS 1, p. 24). U bent ook bang om met iemand in de Russische Federatie contact op te nemen en wil ook uw kinderen hiermee niet belasten omdat zij dan de verantwoordelijkheid zouden dragen (CGVS 2, p. 14). Deze argumentatie is niet afdoende. Zo had u bijvoorbeeld een advocaat in de arm kunnen nemen die in uw naam in de Russische Federatie demarches zou kunnen ondernemen teneinde de nodige stavingsstukken te bekomen. U liet dit echter na.”*

Ten slotte wordt de geloofwaardigheid van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas finaal onderuitgehaald door de vaststelling dat zij reeds eind maart 2022 besloot om het land te verlaten maar pas eind mei of begin juni 2022 stappen zette om haar visum te regelen en zij hieromtrent bovendien wederom uiterst volatiele verklaringen aflegt. Door verwerende partij wordt dienaangaande immers terecht op het volgende gewezen: *“Tot slot besloot u reeds eind maart 2022 om het land te verlaten (CGVS 1, p. 16, 21 – CGVS 2, p. 15-16, 17), maar zette u pas eind mei of begin juni 2022 stappen om uw visum te regelen, niettemin E. (...) u enkele dagen na uw tweede arrestatie in maart 2022 al had aangeraden om u te verbergen en een visum aan te vragen bij een specifiek reisagentschap (CGVS 1, p. 20-21). E. (...) stelde dat u zo snel mogelijk moest vluchten omdat de gerechtelijke procedure gestart was en u moest vluchten voor er een rechtszaak plaatsvond en u tevens moest vermijden om verklaringen af te leggen bij de politie (CGVS 2, p. 15). Dat u in de gegeven omstandigheden pas twee maanden later stappen zette om uw visum aan te vragen, is weinig geloofwaardig. Uw verklaringen waren op dit punt trouwens eveneens erg volatiel. Uit uw verklaringen blijkt dat uw tweede aanranding de concrete aanleiding voor uw vertrek vormde (CGVS 1, p. 21). Op de vraag wanneer u beslist had het land te verlaten, antwoordde u ook uitdrukkelijk tot twee keer toe dat u deze beslissing nam nadat u voor de tweede keer werd aangerand door dezelfde politieman (CGVS 1, p. 16 – CGVS 2, p. 17). Later nuanceerde u deze verklaring weer en stelde dat u toen begrepen had dat u moest vertrekken, maar u dat niet beslist had (CGVS 2, p. 17). Hoe dan ook stelde u dat u nadien onmiddellijk naar het agentschap bent gegaan dat E. (...) u had aangeraden om een visum te regelen (CGVS 2, p. 17). Eerder had u echter gezegd dat u uw visumaanvraag pas gestart was ongeveer 2 weken voor uw vertrek in juni 2022. U verkreeg uw visum immers binnen de 2 weken na het indienen van uw aanvraag en verliet het land enkele dagen na de aflevering ervan (CGVS 1, p. 14, 15, 20-21). Gevraagd waarom u nog zo lang gewacht had om uw visum te regelen, repliceerde u dat u documenten moest verzamelen en u daarvoor naar het dorp moest afreizen en er ook een wachtrij was bij het visumagentschap (CGVS 2, p. 20). Deze verklaringen zijn echter in strijd met uw eerdere verklaringen. Toen stelde u dat u de eerste stappen voor uw visum pas gezet had eind mei (CGVS 1, p. 23). U zei tevens dat u naar het visumagentschap was gegaan en dat de vrouw van het visumagentschap u had geholpen om de documenten te verzamelen en uw visum binnen de twee weken na uw aanvraag geregeld was (CGVS 1, p. 20-21). U maakte geenszins melding van een wachtrij of het feit dat u op wachtlijsten stond. Hierop gewezen, ontkende u dit eerst en bevestigde vervolgens dat u het visum kreeg twee weken na de aanvraag ervan (CGVS 2, p. 20-21). Hiermee bood u echter geen verklaring voor de tegenstrijdigheden in uw verklaringen.”*

Verzoekende partij werpt op dat er verkeerdelijk vanuit gegaan wordt dat zij de beslissing om haar land te verlaten nam op één specifiek tijdstip en dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen “de gedachte dat het passend zou zijn om zijn land te verlaten” en “de vaste en definitieve beslissing om zijn land daadwerkelijk te verlaten”. Zij verduidelijkt hierbij dat zij kort na de start van haar problemen reeds vreesde dat zij haar land zou moeten verlaten, doch pas enkele maanden later de definitieve beslissing nam te vertrekken en pas toen concrete stappen ondernam om een visum aan te vragen en te verkrijgen. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij met haar verweer geheel voorbijgaat aan de vaststelling dat zij ook omtrent het moment waarop zij de eerste stappen zette om haar visum te regelen tegenstrijdige verklaringen aflegde, nu zij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud beweerde dat zij de eerste stappen voor haar visum pas gezet had eind mei doch tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud stelde dat zij onmiddellijk na haar

tweede aanranding (eind maart 2022) naar het agentschap te zijn gegaan dat E. haar had aangeraden om een visum te regelen (notities CGVS d.d. 18/03/2024, p. 17).

2.2.10. Dient ten slotte nog te worden benadrukt dat verzoekende partij allerminst kan volstaan met een loutere verwijzing naar de algemene situatie in de Russische Federatie voor politieke opposanten – als bijlage bij haar verzoekschrift voegt zij desbetreffend twee rapporten van *Amnesty International* (zie bijlagen 3 en 4) – om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Uit wat voorafgaat blijkt immers dat verzoekende partij geheel niet aannemelijk maakt daadwerkelijk een politiek opposant te zijn en in dit kader politieke activiteiten te hebben ontwikkeld, laat staan dat zij aannemelijk zou maken omwille hiervan te worden vervolgd door haar autoriteiten.

2.2.11. De door verzoekende partij bijgebrachte documenten (zie administratief dossier, stuk 5, map documenten), werpen geen ander licht op bovenstaande bevindingen. Immers treedt de Raad verwerende partij bij in volgende vaststellingen: *“De door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing en beoordeling kunnen wijzigen. Uw geboorteakte en binnenlands paspoort bevatten immers louter identiteitsgegevens, maar geen informatie betreffende de door u ingeroepen problemen. Uw internationaal paspoort bevat daarnaast ook reisgegevens, die hier echter niet betwist worden. Uw werkboekje en werkcontract uit België bevatten louter informatie aangaande uw tewerkstelling in respectievelijk de Russische Federatie en België, maar evenmin informatie over de door u ingeroepen problemen. De getuigenis ten slotte handelt louter over uw functioneren in België en heeft geen betrekking op de door u ingeroepen vrees ten aanzien van de Russische Federatie.”* Door verzoekende partij worden geen concrete elementen aangebracht die hierop een ander licht werpen.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in de Russische Federatie een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partij tijdens de persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 10 januari 2024 en 18 maart 2024 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.16. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend vijftientig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT